

การนำหลักบุญกิริยาวัตร มาใช้ในวิถีชีวิตของประชาชน
อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ.2556
APPLICATION OF PUNNAKIRIYA-VATTHU PRINCIPLE IN THE
PEOPLE'S WAY OF LIFE IN MUANG DISTRICT, NAKHON SI
THAMMARAT PROVINCE (2556 B.E.)

¹กัณตภณ หนูทองแก้ว และ ²สิทธิพงษ์ เกตุประยูร
¹Kantaphon Nuthongkaew and ²Sitthipong Ketprayoon

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, ประเทศไทย
Mahamakut Buddhist University, Thailand.

¹Kantaphon_n@gmail.com

Received December 25, 2020; Revised February 12, 2021; Accepted March 20, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการนำหลักบุญกิริยาวัตรมาใช้ในวิถีชีวิตของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช 2) เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยสนับสนุนที่มีความสัมพันธ์กับการนำหลักบุญกิริยาวัตรมาใช้ในวิถีชีวิตของประชาชน และ 3) เพื่อเสนอแนวทางส่งเสริมการนำหลักบุญกิริยาวัตรมาใช้ในวิถีชีวิตและจัดทำคู่มือในการปฏิบัติตน ในการนำหลักบุญกิริยาวัตร มาใช้ในวิถีชีวิตที่ถูกต้อง โดยทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง แบบอย่างง่าย จำนวน 384 คน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยเครื่องมือด้วยแบบสอบถาม แล้วนำมาวิเคราะห์และประมวลผลเพื่อคำนวณหาค่าสถิติต่างๆ ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ผลการวิจัยพบว่า 1) การนำหลักบุญกิริยาวัตร มาใช้ในวิถีชีวิตของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ.2556 โดยรวมอยู่ในระดับมาก 2) ปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับการนำหลักบุญกิริยาวัตรมาใช้ในวิถีชีวิตของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ.2556 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

¹ รองศาสตราจารย์ ดร., มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

² อาจารย์ ดร., มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะจากปัญหาที่พบ ข้อที่มีความถี่สูงสุด ได้แก่ ไม่ค่อยมีเวลาในการไปวัดทำบุญ รongลงมา ได้แก่ ไม่ค่อยมีเวลาในศึกษารธรรมโดยเฉพาะเรื่องศีลภาวนา ส่วนแนวทางส่งเสริมพบว่า ข้อที่มีความถี่สูงสุด ได้แก่ ประชาชนควรวหาเวลาในการไปวัดทำบุญ รongลงมาคือ ควรมีเวลาในศึกษารธรรมโดยเฉพาะเรื่องศีลภาวนา

คำสำคัญ : บุญกิริยาวัตถุ; วิถีชีวิต; ประชาชน

Abstract

The objectives of this research included: 1) To study an application of Punnakiriya-vatthu Principle in the way of life of the people in Muang district, Nakhon Si Thammarat province; 2) To study individual factors and supporting factors related to the application of Punnakiriya-vatthu Principle in the way of life of the people; 3) To propose the guidelines for promoting the application of Punnakiriya-vatthu Principle in the way of life of the people and to produce practical manual for properly applying Punnakiriya-vatthu Principle in the way of life. Simple random sampling was used for selecting 384 informants. Data were collected through questionnaire and were analyzed and processed to find statistics of the data by computer program. The findings were as follows: 1) The overall average of the application of Punnakiriya-vatthu Principle in the way of life of the people in Muang district, Nakhon Si Thammarat province (2556 B.E.) was at a high level; 2) Personal factors was crucial in relation to the application of Punnakiriya-vatthu Principle in the way of life of the people in Muang district, Nakhon Si Thammarat province (2556 B.E.) that was statistically significant at the level of 0.05. For problems and recommendations, the item with the highest frequency was that the people scarcely had time for merit making in the temple; followed by scarcely had time for studying Dhamma especially the observation of the precepts. For the guidelines of promotion, the item with the highest frequency was that the people should find time for merit making in the temple; followed by finding time for studying Dhamma especially the precepts observation.

Keywords: Punnakiriya-vatthu, Way of Life, People

บทนำ

จากการที่ประเทศไทยได้วางแผนพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ถึงแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 10 โดยมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพของคนเป็นสำคัญ แต่ปัจจุบันกลับพบว่า ประเทศไทยกำลังประสบปัญหาการพัฒนาคน ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการพัฒนาประเทศไทยในระยะเวลาที่ผ่านมาก่อนหน้านี้ ได้ให้ความสำคัญเฉพาะด้านเศรษฐกิจมากกว่าด้านสังคม ประกอบกับการไหลบ่าของคลื่นวัฒนธรรมวิวัฒนาการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเข้าสู่สังคมไทยอย่างง่ายดายและต่อเนื่อง ในขณะที่คนไทย ส่วนใหญ่ยังไม่พร้อมจะรับมือกับการเปลี่ยนแปลงได้ดีพอทำให้คนไทยต้องประสบปัญหาวิกฤตค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม และพฤติกรรมเปลี่ยนไป (คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. สำนักงาน, 2550) การที่ประชาชนมีพฤติกรรม เข้าข่ายบั่นทอนการเป็นคนดี มีแนวคิด วิถีชีวิต ค่านิยม ที่เบี่ยงเบนไปจากความดีงามตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาอย่างเห็นได้ชัด ศูนย์การค้ากลายเป็นแหล่งชุมนุมพบปะสังสรรค์ เกิดปัญหาความย่อหย่อนของคุณธรรม จริยธรรม มากมาย อาทิ มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก้าวร้าวรุนแรงแต่งกายตามสมัยนิยม เห็นแก่ตัว ไม่ใส่ใจ ต่อคนรอบข้างมีการใช้เวลาว่างอย่างไม่เหมาะสมเป็นต้น ซึ่งส่งผลเสียโดยตรงต่อประชาชนในสังคม และที่สำคัญยังส่งผลเสียต่อการพัฒนาประเทศอีกด้วย

ประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีความสำคัญยิ่งในฐานะประชาชนในท้องถิ่นที่ต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจากภาครัฐ ทั้งนี้เพราะชุมชนเป็นเสมือนอิฐก้อนแรกที่จะก่อเป็นองคาพยพที่ใหญ่ขึ้น ฉะนั้นนอกจากจะได้รับการพัฒนาจากรัฐแล้ว ในทางพระพุทธศาสนาการพัฒนาด้านคุณธรรม จริยธรรม ก็จะได้รับพัฒนาอย่างถูกต้อง ถูกทางและถูกธรรมวินัยด้วย “หลักบุญกิริยาวัตถุ 3” เป็นหลักแห่งการทำบุญ หลักการทำความดี ทางทำความดี (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ ปยุตฺโต), 2550) มี 3 ประการได้แก่ การให้ทาน การรักษาศีล และการเจริญภาวนา เป็นหลักธรรมที่ปฏิบัติแล้วสามารถพัฒนาตนเองให้เป็นคนดี มีชีวิตที่ดีงามและมีความสุข ดังพระผู้มีพระภาคตรัสไว้ว่า “ผู้หวังประโยชน์สุข ควรฝึกฝนบำเพ็ญบุญนี้เท่านั้นที่ให้ผลติดต่อกันไป มีสุขเป็นกำไร คือควรบำเพ็ญทาน ประพฤติธรรมสม่ำเสมอ และควรเจริญเมตตาภาวนาแล้ว ย่อมเข้าถึงโลกที่มีสุข ปราศจากการเบียดเบียนกัน” (ขุ.อิติ.25/60/415) .การที่ประชาชนนำหลักบุญกิริยาวัตถุ 3 มาใช้ในวิถีชีวิต เป็นการครองตนด้วยธรรมะที่เป็นความดีทั้งพฤติกรรม จิตใจ และปัญญาท่ามกลางภาวะวิกฤตทางสังคม ให้พบความสำเร็จ และอยู่อย่างมีความสุขได้

สังคมปัจจุบันเป็นสังคมของข้อมูลข่าวสาร การกระจายข่าวสารทางวัฒนธรรมของชาติต่างๆได้ผ่านเข้ามาทางสื่อ ประกอบกับประเทศไทยเปลี่ยนจากประเทศเกษตรกรรมมาเป็นประเทศอุตสาหกรรม ทำให้เกิดความก้าวหน้าทางวัตถุโดยเร็ว ส่งผลให้วิถีชีวิต และทัศนคติของคนไทยเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม คือเน้นวัตถุนิยมมากขึ้นอย่างไรก็ตาม

พุทธศาสนิกชนส่วนใหญ่ก็ยังคงประกอบบุญกุศลกันตามประเพณีที่เคยปฏิบัติสืบทอดกันมา โดยที่บางส่วนมีความเข้าใจและปฏิบัติตามหลักคำสอนในพระไตรปิฎกอย่างถูกต้อง แต่บางส่วนมิได้เข้าใจหลักธรรมคำสอนอย่างถ่องแท้เพราะฉะนั้นการทำบุญของคนไทยสมัยนี้จึงเป็นการทำบุญด้วยวัตถุ โดยไม่คำนึงถึงกุศลจิตและกุศลกรรมอันเกิดจากการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ซึ่งหลักธรรมในพระพุทธศาสนามีจำนวนมากมายแต่ทั้งหลายทั้งปวงนั้น สรุปได้ 3 ประการ คือ การทำความดี ละเว้นความชั่ว ทำจิตใจให้ปราศจากเรื่องเศร้าหมอง เป็นต้น

ดังนั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่อง การนำหลักบุญกิริยาวัตถุมาใช้ในการวิถีชีวิตของประชาชน อำเภอมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2556 ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นว่า หลักบุญกิริยาวัตถุเมื่อผู้ใดประพฤติปฏิบัติอย่างจริงจังแล้วจะส่งผลให้ทุกคนที่นำมาใช้ในการวิถีชีวิตจะได้รับประโยชน์สุขทั้งในปัจจุบันและอนาคตอย่างมีต้องสงสัย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการนำหลักบุญกิริยาวัตถุมาใช้ในการวิถีชีวิตของประชาชนอำเภอมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2556
2. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยสนับสนุนที่มีความสัมพันธ์กับการนำหลักบุญกิริยาวัตถุ มาใช้ในการวิถีชีวิตของประชาชน
3. เพื่อเสนอแนวทางส่งเสริมการนำหลักบุญกิริยาวัตถุมาใช้ในการวิถีชีวิตและจัดทำคู่มือในการปฏิบัติตน ในการนำหลักบุญกิริยาวัตถุมาใช้ในการวิถีชีวิตที่ถูกต้อง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การนำหลักบุญกิริยาวัตถุมาใช้ในการวิถีชีวิตของประชาชน อำเภอมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2556 ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการศึกษา ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

ประชากร ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในตำบลในเมือง อำเภอมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2556 จำนวน 266,613 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยคำนวณการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ Krejcie and Morgan ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 384 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ซึ่งมีทั้งคำถามแบบปลายปิด (Closed ended question) และคำถามแบบปลายเปิด (open ended question)

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่าง มาตรวจสอบความสมบูรณ์ และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้จะใช้สถิติเชิงบรรยายเป็นหลักในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์และเสนอค่าสถิติเป็นลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปให้ผู้ให้ข้อมูลวิเคราะห์ใช้ค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) (ธีระวุฒิ เอกะกุล. 2550).

3.2 แบบสอบถามการนำหลักบุญกิริยาวัตถุมาใช้ในวิถีชีวิตของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ.2556 โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เป็นรายข้อรายด้าน และโดยรวมทั้งฉบับเพื่อใช้ในการประเมินค่าและแปลความหมายของคะแนน โดยนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 57.3 มีอายุ 25-30 ปีร้อยละ 42.7 รองลงมาได้แก่ อายุ 36-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 25.3 มีระดับการศึกษาระดับมัธยมปลาย ปวช.ปวส. และอนุปริญญา ร้อยละ 68.0 รองลงมาได้แก่ปริญญาตรี- ปริญญาเอก ร้อยละ 17.4 ส่วนใหญ่มีสถานภาพ สมรส ร้อยละ 54.4 รองลงมาได้แก่ โสด ร้อยละ 28.2 มีอาชีพด้านเอกชน/ไม่ใช้ราชการ ร้อยละ 53.4 และอาชีพราชการ ร้อยละ 46.6

2. การนำหลักบุญกิริยาวัตถุมาใช้ในวิถีชีวิตของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2556 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

3. ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลคือเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพ มีความสัมพันธ์กับการนำหลักบุญกิริยาวัตถุไปใช้ในวิถีชีวิตประจำวันของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ ส่วนอาชีพ ไม่มีความสัมพันธ์กัน

4. ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ของปัจจัยสนับสนุน พบว่า ความรู้ความเข้าใจ มีความสัมพันธ์กับการนำหลักบุญกิริยาไปใช้ในวิถีชีวิตของประชาชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

ประชาชนได้ประสบกับปัญหาในการนำหลักบุญกิริยาวัตถุไปใช้ในวิถีชีวิตในข้อที่ 1 คือ ไม่ค่อยมีเวลาในการไปวัดทำบุญ มีร้อยละ 22.53 ข้อที่ 2 ไม่ค่อยมีเวลาในศึกษาธรรมะ โดยเฉพาะเรื่องศีลภาวนามีร้อยละ 16.90 ประชาชนมีข้อเสนอแนะในการนำหลักบุญกิริยาวัตถุไปใช้ในวิถีชีวิตให้เกิดประโยชน์ไว้ในข้อที่ 1 คือ ประชาชนควรหาเวลาในการไปวัดทำบุญ มีร้อยละ 31.03 ข้อที่ 2 คือ ควรใช้เวลาในศึกษาธรรมะโดยเฉพาะเรื่องศีลภาวนา มีร้อยละ 25.86

อภิปรายผล

การนำหลักบุญกิริยาวัตถุ มาใช้ในวิถีชีวิตของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัด นครศรีธรรมราช พ.ศ. 2556 มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. การนำหลักบุญกิริยาวัตถุมาใช้ในวิถีชีวิตของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัด นครศรีธรรมราช พ.ศ.2556 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความรู้เกี่ยวกับบุญกิริยาวัตถุ มีร้อยละ 75.0 ไม่มีความรู้ มีร้อยละ 25.0 ทั้งนี้อภิปรายได้ว่าประชาชนมีความรู้เกี่ยวกับหลักบุญกิริยาวัตถุมากทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป็นหลักธรรมพื้นฐานที่ประชาชนปฏิบัติในชีวิตประจำวันและเป็นหลักธรรมที่จำง่าย เป็นหลักธรรมที่ไม่มีความซับซ้อนในการเข้าใจและมีเพียงบางข้อที่ประชาชนไม่เข้าใจจึงทำให้ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้ในด้านหลักธรรมข้ออื่นมาก และทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของพัชนี มานะวนิชเจริญ (2546) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ทัศนคติและพฤติกรรมเกี่ยวกับบุญกิริยาวัตถุ 10 ของพุทธศาสนิกชนไทยรุ่นใหม่: ศึกษาเฉพาะนักศึกษาชมรมพุทธศาสน์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า บุญ หมายถึง ความดีงามทั้งปวง ด้วยเจตนาบริสุทธิ์ ทั้งกาย วาจาและใจ ผลของบุญ คือ สุขกาย สบายใจ และส่งผลให้ไปสู่สุคติ บุญมี 3 หมวดหลัก ได้แก่ ทานมัย บุญกิริยาสำเร็จด้วยการให้ทาน (ให้ผลบุญน้อย) ศีลมัย บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล (ให้ผลบุญปานกลาง) และ ภาวนามัย บุญสำเร็จด้วยการเจริญภาวนา (ให้ผลบุญมาก) นอกจากนี้ผลบุญขึ้นอยู่กับเจตนา ศรัทธาและสัมมาทิฐิของผู้ทำบุญเป็นสำคัญ บุญกิริยาวัตถุ คือ ธรรมะภาคปฏิบัติสำหรับฆราวาส ผู้ครองเรือน

พุทธทาสภิกขุ ได้ให้ความหมายและอธิบายถึง บุญกิริยาวัตถุ ไว้ว่า บุญกิริยาวัตถุ แปลว่า ที่ตั้งแห่งการกระทำซึ่งบุญ หมายถึง สิ่งที่พึงปรารถนาของบุคคลผู้ประสงค์จะชำระบาปอกุศล โดยประการทั้งปวง จำแนกเป็น 3 ประการ คือ

1) ทานมัย บุญสำเร็จจากทาน ทาน แปลว่า การให้เป็นการบริจาคสิ่งของที่มีค่า หรือ ของรักหวงแหน ให้ออกไปจากความเป็นกรรมสิทธิ์ของตน เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น เพื่อคลายความตระหนี่ รวมไปถึงการให้ความรู้ การให้ส่วนบุญ และการให้อภัยโทษ

2) สิลมัย บุญสำเร็จจากศีล ศีล แปลว่า ปกติ หมายถึง การปฏิบัติที่เป็นการควบคุมกาย วาจา ให้บริสุทธิ์ หรือ ให้สงบ ปราศจากโทษที่จะเกิดขึ้นทั้งกาย และทางวาจา รวมไปถึงการเลี้ยงชีพชอบ ความมีมารยาทดี ความละเอียดรอบคอบ

3) ภาวนามัย บุญสำเร็จจากภาวนา ภาวนา แปลว่า การทำให้เจริญ หมายถึง การกระทำทางใจเพื่อให้ใจสงบ หรือ บริสุทธิ์ ขึ้นสมาธิ แล้วกระทำต่อจนกระทั่งเกิดปัญญา รู้แจ้งในสิ่งทั้งปวง เกิดความบริสุทธิ์สูงสุด เพราะหมดจากกิเลส มี 2 ระดับ คือ

(1) สมถภาวนา คือ การกระทำจิตให้เข้มแข็งเป็นอารมณ์เดียว หรือ มีความมุ่งหมายเพื่อการรื้ออะไรขึ้น ด้วยความมีสติ ปิติ วิริยะ อุเบกขา เป็นต้น

(2) วิปัสสนาภาวนา คือ การกระทำจิตให้ขยายขึ้นจากการมีอารมณ์เดียว เพื่อให้เกิดปัญญาเข้าใจรู้แจ้งในสิ่งทั้งปวง สัมมาทิฐิ จนเกิดความบริสุทธิ์สูงสุด หมดกิเลส (พุทธทาสภิกขุ, 2543 :103)

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ ปยุตโต) ได้ให้ความหมายของหลักบุญกิริยาวัตถุ 3 ไว้ว่า บุญกิริยาวัตถุ 3 หมายถึง ที่ตั้งแห่งการทำบุญ เรื่องที่จัดเป็นการทำความดี ทางทำดี ประกอบด้วย 1. ทานมัย บุญกิริยาวัตถุ (ทำบุญด้วยการให้เป็นสิ่งของ) 2. สิลมัย บุญกิริยาวัตถุ (ทำบุญด้วยการรักษาศีล)หรือ ประพฤติดีมีระเบียบวินัย 3. ภาวนามัย บุญกิริยาวัตถุ (ทำบุญด้วยการเจริญภาวนา) คือการฝึกอบรมจิตใจ เจริญปัญญา (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ ปยุตโต), 2550 :93)

2. ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยสนับสนุนมีความสัมพันธ์กับการนำหลักบุญกิริยาวัตถุมาใช้ในวิถีชีวิตของประชาชน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อภิปรายได้ว่าการมีความรู้ทางพระพุทธศาสนา และปัจจัยส่วนบุคคลมีผลต่อการนำหลักบุญกิริยาวัตถุไปใช้ในวิถีชีวิตของประชาชน ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ศิริชินทร์ ไชยนาและคณะ (2549) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การบำเพ็ญบุญตามหลักบุญกิริยาวัตถุของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่” ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล อันได้แก่ เพศ เกรดเฉลี่ย ในเทอมที่ผ่านมาและปัจจัยสนับสนุน อันได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา มีความสัมพันธ์กับการบำเพ็ญบุญตามหลักบุญกิริยาวัตถุของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 ส่วนอายุ ชั้นปีที่ศึกษา ที่พักอาศัย แหล่งรายได้หลัก และความรู้เรื่องบุญกิริยาวัตถุ ไม่มีความสัมพันธ์กับการบำเพ็ญบุญตามหลัก บุญกิริยาวัตถุของนักเรียน และนักเรียนมีข้อเสนอแนะความคิดเห็น เกี่ยวกับประโยชน์ที่เกิดจากการบำเพ็ญบุญตามหลักบุญกิริยาวัตถุ ไว้ว่า การบำเพ็ญบุญ ทำให้มีความสุขกาย สบายใจ บริจาคเงิน บริจาคหนังสือ ให้เด็กด้อยโอกาส ทำให้เด็กยากจน ได้มีโอกาสในการเล่าเรียน รวมทั้งมีเงินซื้ออาหารกิน การรักษาศีล 5 ทำให้เป็นคนดี ทำให้ไม่หลงใหลในอบายมุข เช่น ไม่ติดยาเสพติด การนั่งสมาธิ ทำให้สงบกาย สงบใจ ไม่คิดฟุ้งซ่าน

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

การนำหลักบุญกิริยาวัตถุมาใช้ในวิถีชีวิตของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัด นครศรีธรรมราช พ.ศ. 2556 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่าผู้บริหารทั้งใน ปกครองท้องถิ่นและปกครองท้องถิ่น รวมทั้งคณะสงฆ์ในเขตอำเภอเมือง จังหวัด นครศรีธรรมราช ควรรักษามาตรฐานนี้ไว้ และควรนำหลักบุญกิริยาวัตถุไปประยุกต์ใช้กับ ประชาชนในทุกระดับของชุมชน โดยกำหนดขั้นตอน การดำเนินงาน เงื่อนไข ระยะเวลา งบประมาณ และมีการติดตามประเมินผลแล้วรายงานให้ทราบทุกๆ 6 เดือน ประชาชนควร ได้ใช้หลักบุญกิริยาวัตถุให้เป็นวิถีชีวิตไม่ว่าจะเป็นการทำบุญให้ทาน รักษาศีลห้า และเจริญ สมาธิภาวนา เพื่อให้ผู้ปฏิบัติมีความสงบ สันติและครอบครัวมีความสุข โดยการเริ่มปฏิบัติให้ เป็นอุปนิสัยที่ละเล็กละน้อย

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.สำนักงาน,(2550), แผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ.2550-2554, กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด วี. เจ. พรินติ้ง.
- ธีระวุฒิ เอกะกุล. (2550). *ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 5. อุบลราชธานี: วิทยาออฟเซทการพิมพ์.
- มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). *พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พุทธศักราช 2539*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พุทธทาสภิกขุ,(2543), *ศึกษาธรรมอย่างถูกวิธี*,พิมพ์ครั้งที่ 7,(กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุภาพใจ.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต), (2550), *พจนานุกรมพุทธศาสตร์ฉบับประมวลธรรม*, พิมพ์ครั้งที่ 15, กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จันทร์เพ็ญ.
- พชันี มานะวานิชเจริญ. (2546), *ทัศนคติและพฤติกรรมเกี่ยวกับเรื่องบุญกิริยาวัตถุ 10 ของ พุทธศาสนิกชนไทยรุ่นใหม่ : ศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาชมรมพุทธศาสตร์ สถาบัน เทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร*, บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัย รามคำแหง.
- ศิจินทร์ ไชยนาและคณะ. (2549), *การบำเพ็ญบุญตามหลักบุญกิริยาวัตถุของนักเรียน วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่*.รายงานการวิจัย : สถาบันวิจัยญาณสังวร : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.